

μα με χώμα, κόβανε ένα κότσο από τα μαλλιά της κεφαλής τους και το πετούσαν στο μνήμα του νεκρού. Τα υπολείμματα των κεριών απ' την κηδεία θεωρούνταν κακό, να τα μεταφέρουν στα σπίτια.

Κάτι που λησμονήσαμε να αναφέρουμε, είναι πως όταν ο νεκρός μεταφερόταν από το σπίτι στην εκκλησιά και στο νεκροταφείο στην συνέχεια, οι νοικοκυρές χύνανε το νερό που

είχανε στις στάμνες ή σε άλλα δοχεία μόλις περνούσε ο νεκρός έξω απ' το ξωπόρτι τους. Εξάλλου όσοι παίρνανε μέρος στην κηδεία έπρεπε να νιφτούν προτού μπουν στο σπίτι, γιατί σε εναντία περίπτωση θεωρούσαν τούτο κακό.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤ. ΠΕΤΑΣΗΣ
Φοιτητής Νομικής

Μια χάρη

Ψυχομαχά ο πρόσφυγας μα δε βγαίνει η ψυχή του.
Ποιό περιμένει τάχατες; Την κόρη, το παιδί του;
'Η τη γυναίκα που 'χασε κ' έμειν' έρημος μόνος;
Είν' άρρωστος πολύ βαριά. Τον έφαγε ο πόνος.
'Έχει τα μάτια του κλειστά. Να κάτι μουρμουρίζει.
Κάποιο - μα ποιό παρακαλεί; Κανένας δε γνωρίζει.
Εκείνο που εκάλεσε στέκει τωρά μπροστά του.
Κρυός, στεγνός και τρομερός, μαχαίρι η ματιά του.
- 'Ηλθα! Βιάζου! Γρήγορα! Μπρος λέγε! Ξεκινούμε!
- Δυο λόγια έχω να σου ειπώ. Στάσου για να τα πούμε.
- Ποιό περιμένεις; Λέγε μου! Κόρη γιο ή γυναίκα;
- Ο γιος μου εν' νεκρός έπεσε στη μάχη μ' άλλους δέκα.
- Της κόρης μου οι παλιότουρκοι επήρα τη τιμή της.
Κι απ' τη ντροπή της την πολλή έχασε τη ζωή της.
Η άμοιρη γυναίκα μου έχασε τα μυαλά της
Και τη ψυχή της πήρες Συ για να βρει τα παιδιά της.
- Πάψε γιατί θιάζομαι! - Ναι θα σ' ακολουθήσω.
Μια χάρη Χάρε άχαρε, πρώτα θα σου ζητήσω
Το σπίτι μου να ξαναδώ, τη γη μου, το χωριό μου
Εκεί που γεννοπλάστηκα κι είχα κάτι δικό μου.
Ναι θέλω να τα ξαναδώ να τ' αποχαιρετήσω
Και με χαρούμενη ψυχή με Σε θα ξεκινήσω.
Ο Χάρος τον λυπήθηκε κι είπε: Αυτό ας γίνει!
'Ανθισε ένα χαμόγελο στον πρόσφυγα τα χείλη
Γιατί αυτό που ζήτησε θα το 'χε η ψυχή του
'Όταν ο Χάρος θα τον πα μπροστά στον Ποιητή του.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ